

знавамаз та кой си, Свѣтый Божій. И запрѣти мѡ Исусъ, и рече: мѡжени, и излѣзъ изъ него. И нечистый дѡхъ като го стрѣсе, извика сз голѣмъ гласъ, и излѣзе изъ него. И сички сѡ смааха, цѡто сѡ пытаха помѣждѡ си, и дѡмаха: Шо є това? Кое є това ново учение; цѡто сз власть повелѡва и на дѡхове-ты нечисты, и послѡшватъ го. И на скоро сѡ расчѡ слѡхъ-тѡ неговъ по сичка-та околность на Галилеѡ.

Въ четвъртъкъ на вѣ: недѣла.

отъ Марка, зачало 5.

Въ онова врѣмѡ, доде Исусъ въ вѣща-та Симонова и Андреева, заедно сзъ Іакова и Іоанна. А тѣща-та Симонова лежаше отъ огнища (треска), и тоа часъ мѡ казаха за неѡ. И пристѣпи, та ѡ дигна, като ѡ ѡлови за рѣжката; и тоа часъ ѡ остави огнищата, и слѡгѡваше имъ. И на вечеръ, когато залѣзе слѡнце-то, доведѡха мѡ сички-ты, които вѣха злѣ, и вѣснѡемы-ты. И сичкій градъ вѣше сѡ сѡбралъ прѣдъ врата-та. И исцѣли мнозина, които страдаха злѣ отъ разны болѣсти, и много вѣсове изгони, и не оставаше вѣсове-ты да говоратъ, зацѡ-то го познаваха, че є Христосъ. А сѡтрень-та, много рано стана, та излѣзе; и отиде въ пѣсто мѣсто, и тамъ сѡ молаше.

Въ петѣкъ на вѣ: недѣла,

отъ Марка, зачало 9.

Въ онова врѣмѡ, ученицы-ти Іоаннови, и Фарисейски-ти постаха: и додоха, та на Исуса: рѣкоха зацѡ ученицы-ти Іоаннови и Фарисейски постатъ, а твои-ти ученицы не постатъ? И рече имъ Исусъ: можатъ ли сынове-ти свѡдѡбарски да постатъ, до гдѣ є сз тѣхъ младоженецъ-тѣхъ? Колко-то врѣмѡ имѡтъ младоженецѡ сз тѣхъ си, неможатъ да постатъ. Но цѣ додѡтъ дни, кога-то сѡ земе отъ тѣхъ младоженецъ-тѣхъ и тогава въ оныѡ дни цѣ постатъ. И никой не пришивѡ закрапка отъ платно не вѣлено на ветѡхѡ дреха: а инакъ ново-то, което сѡ тѡрѡж да запѡли, отдира отъ ветѡхѡ-то, и сѡдрѡно-то бѡва по зло. И никой не влива вѣно ново въ мѣхове ветѡхы; а инакъ, ново-то вѣно цѣ распѡкне мѣхове-ты. И вѣно-то сѡ излива, и мѣхове-ти сѡ развалѡтъ: но трѣбѡва ново вѣно да сѡ влива въ новы мѣхове.

Въ сѡботѡ на вѣ: недѣла,

отъ Матѡеѡ, зачало 82.

Иъ онова врѣмѡ, като излизаше Исусъ отъ Іерихонъ, послѡдоваха го много народъ. И єто, двама слѣпцы, които сѣдѣха по край пѡта, като чѡха, че Исусъ минѡва, извикаха и казваха: Помилѡй ны, Господи, Сыне Давидовъ! А народъ-тѣхъ имъ запрѣщѡваше да мѡжѡтъ: но тѣ по силно выкаха и

дѡмаха: